

„Ma avastasin, et katoliiklased loevad Piiblit“

Larissal, kes oli protestant, oli Brasiilias katoliiklasest poiss-sõber. Alguses arvas ta, et ta poiss-sõber vahetab usku (ja poiss-sõber mõtles vastupidi). Saabus aeg, mil nende erimeelsused tundusid lahendamatud. Kuid Google aitas probleemi lahendada.

06.11.2022

Olen pärit perekonnast, mis on jagatud evangelistide ja katoliiklaste vahel. Minu isa perekond on evangeelne ja mu ema oma katoliiklik (aga ainult rahvaloendusel märgituna). See tähendab, et mu ema pool ei praktiseeri ühtegi religiooni. Tulemuseks oli see, et mul ei olnud palju katoliiklikku eeskujuga ja ma sain rohkem mõju oma isa perekonnalt, kes praktiseeris oma usku. Hakkasin oma tädidega kirikusse kaasa minema ja alati, kui meie pere kokku sai, palvetasime. 2010. aastal, kui olin 18-aastane, ristiti mind Palmase presbüteri kirikus, kuid peagi liikusin edasi baptisti kirikusse. Olin õnnelik ja oma usuga rahul, kuni 2012. aastal hakkasin käima oma praeguse abikaasa Daniloga.

Danilo oli katoliiklane ja mina protestant. Alguses polnud see probleem, kuna saime hästi läbi ja olin kindel, et ta pöördub lõpuks protestantlusse. Kuid ma ei saanud

aru, et ta lootis, et mina pöördun katoliiklusse.

Aja möödudes tekkisid raskused, sest mina võtsin oma vaimset elu alati tõsiselt ja seda tegi ka Danilo. Kuna mina olin oma kirikuga väga seotud ja tema enda omaga, otsustasime usulise sobimatuse tõttu suhte lõpetada. Me ei suutnud kokku leppida, millises usus me oma lapsi kasvatame.

Olime lahus umbes neli kuud, kuid 2014. aasta lõpus uuendasime oma suhet. Kuid peagi tekkis sama probleem, kuna me mõlemad jätkasime samade veendumustega.

2015. aasta alguses hakkab lugu võtma teist suunda. Otsustasin pärast ülikooliõpingute kiire perioodi lõppu mõne päeva puhkust võtta ja ühel neist päevadest sirvisin Internetti, kus ilmus Google'i link: „Endise baptisti teekond katoliikluse poole.“ Klõpsasin sellel ja hakkasin lugema.

See oli Fabio Salgado lugu, kellel on filosoofia magistrikraad ja sügav intellektuaalne elu. Ta oli pärit protestantlikust perekonnast ja ei puutunud kunagi katoliiklusega kokku. Ühel päeval otsustas ta tõe väljaselgitamiseks uurida kristluse ajalugu algusest peale. Ja pärast kaheaastast põhjalikku uurimist jõudis ta järeldusele, et katoliku kirik on tegelikult algkirik.

Ta mainis ka, et tal on tüdruksõber, kes oli protestant. Fabio vahetas usku, kuid tüdruksõber oli endiselt protestant. Lõpus andis ta oma meiliaadressi ja ma otsustasin talle kirjutada. Minu suurim huvi oli teada saada, kuidas suhe tema protestandist tüdruksõbraga läheb, kuna olin samas olukorras.

Saatsin meili ja üllatuslikult sain vastuse järgmisel päeval. Hakkasime regulaarselt vestlema ja ühesõnaga see oli katehhees tema poolt. Seejärel

kohtusin Fábio kaudu isa Paulo Ricardoga ja hakkasin tema videoid vaatama. Tutvusin ka katoliiklusse pöördunud endise presbüteri jutlustaja Scott Hahni raamatutega. Üks tema tuntumaid raamatuid kannab nime *Rome Sweet Home*, mis räägib tema pöördumise loo. Tegelikult kinkis Danilo mulle selle raamatu vahetult enne meie lahkuminekut, aga ma ei olnud siis valmis seda lugema.

Fabio ütles mulle, et esimene samm on Scott Hahni raamat läbi lugeda. Aga kui ma temaga rääkima hakkasin, polnud mul kavatsust katoliiklusse pöörduda. Tahtsin lihtsalt teada, kuidas oma suhtega hakkama saada. Otsustasin, et katoliku usu kohta rohkem õppides ja neid raamatuid lugedes ei kaota ma midagi, sest see võib lõpuks minu positsiooni tugevdada.

Järgmise kolme kuu jooksul lugesin läbi mitu Scott Hahni raamatut, nimelt *Rome Sweet Home*, *The Lamb's Supper* ja *Hail, Holy Queen*. Käisin ka paljudes isa Paulo Ricardo tundides. Selle järelemõtlemisaja jooksul ei rääkinud ma Danilole midagi.

Mida rohkem ma teada sain, seda rohkem mõistsin, et katoliiklased polegi nii võhiklikud nagu ma arvasin. Avastasin, et nad loevad Piiblit ja kuigi ma ei saanud sellest väga hästi aru, oli igal katoliku õpetusel mõistlik seletus. Ma sain aru, et oluline ei olnud lihtsalt Piibli lugemine, vaid selle õige tõlgendus. Aja jooksul olin sunnitud tunnistama, et on olemas tõlgendus, mis tulenes üle kahe tuhande aasta eksisteerinud Kiriku autoriteedist. Mõistsin, et Kirik on institutsioon, mis on kestnud kauem kui ükski teine ja on oma ajaloos üle elanud traagilisi perioode, olles samas alati järjekindel oma usu ja moraali

õpetustes. Kõigele vaatamata ei ole Kirik kunagi kõikunud õpetuses, mis näitab järjekindlat ühtsust.

Pärast kolmekuulist õppimist otsustasin Danilole rääkida kõigest, mis mu elus toimub, kuid palusin tal käituda võimalikult diskreetselt.

See oli minu jaoks väga raske periood, sest ma tõesti tahtsin tõe järgida. Seetõttu palusin Jumalat, et ta ei laseks mul lasta end emotsioonidest eksitada ja kinnitaks mulle, et olen tõesti õigel teel. Olin väga ettevaatlik, et mitte lasta end Danilol mõjutada, sest tahtsin olla kindel, et teen seda kõike ainult Jumala pärast. Ja ma palusin Danilol mitte kutsuda mind Missale ja muudele Kirikuga seotud üritustele.

See kõik juhtus aastal 2015, mis pealegi oli minu jaoks väga raske aasta, sest ma ei tundnud end enam koduselt oma koguduses. Kuid ma ei tundnud end ka katoliku kirikus veel

eriti hästi. Kui aastalõpp kätte jõudis, olin kindel, et tagasiteed pole ja õige tee on katoliiklaseks saamine.

2015. aasta oli oluline ka seetõttu, et sellel aastal kohtusin paljude praktiseerivate katoliiklastega, mis oli minu jaoks ülioluline, kuna seni polnud mul eeskujusid headest katoliiklastest. Samal aastal kolis Danilo Palmasest ära ja see oli minu jaoks hea, sest ma kartsin ikka veel, et ta mind tookord liiga palju mõjutab.

Hakkasin tungivalt palvetama, paludes vaimset juhendajat. Seejärel kohtasin 2016. aasta veebruaris paastueelsel rekollektsioonil karmeliidist venda, kes kandis ca 38°C kuumuses oma rüüd.

Hakkasime rääkima ja ma märkasin kohest empaatiat. Küsisin temalt, kas orduvend võiks olla vaimne juhendaja või saab seda teha ainult

preester, ja ta vastas, et on valmis mind abistama.

Ma polnud talle ikka veel oma täielikku lugu rääkinud, kuni ta mulle usaldas, et enne vennaks saamist oli ta olnud evangelist. Sel hetkel tundsin end Jumala poolt sügavalt armastatuna ja mu silmad hakkasid pisaratega täituma. Tundus, nagu oleks Jumal taas kord kinnitanud, et olen õigel teel.

Nii hakkas ta mind nõustama, kuid kahjuks viidi ta kaks kuud hiljem üle São Paulosse. Kuid enne lahkumist soovitas ta mul end katehheesi kursusele kirja panna ja ettenägelikult oli mul väga hea õpetaja, kes aitas mind palju. Kuna mind oli juba presbüteri kirikus ristitud ja katoliku kirik peab seda ristimist kehtivaks, pidin lihtsalt avalikult tunnistama usku ning võtma vastu Armulaua ja kinnitamise.

See oli ilus ja emotsionaalne hetk. Kohe pärast seda, kui olin oma usutunnistuse lugenud, õnnitles piiskop mind ja ma tundsin end Kirikusse vastuvõetuna. Täna võin öelda, et katoliku kiriku vaimne rikkus on toonud mulle sisemise rahu, mida ma varem kunagi ei tundnud. Nii palju aastaid kestnud Kiriku ajalukku kuulumise tunne on uskumatu. Olen mõistnud, et me saame tõeliselt armastada ainult seda, mida teame, ja see nõuab meilt palju valmisolekut. Me peame teadma Kiriku õpetuse aluseid, et seda armastada. Garanteerin, et see on vaeva väärt!

.....